

mig kun har været skiftet til at styrke min Sympathi for Regjeringens Bestræbelser i denne Sag og vække min Stemning mod den aldeles blinde, ensidige og fanatiste Forkjættelse, som er bleven udslunget fra nogle Sider mod disse Bestræbelser. Der har været drevet en Agitation mod denne Lov, som haade favner Logik og en forstandig Hensyntagen til andre Interesser end den ene, som de Vedkommende repræsenterer, og denne Agitation har, som sagt, hos mig snarere styrket end svækket min Sympathi for Lovforslaget. Jeg antager, at det maa være gaaet de Fleste paa samme Maade. Det maa dernæst vel erindres, at, naar man har reist Indsigelser mod denne Lov, støttede paa en vis almindelig Betragtning om, at den skulde være „generende og krænkende“ for alle Skibshebere, at den for at ramme den enkelte Skyldige udsætter en Mængde Ustyldige for Ubehageligheder, at den, som det er blevet udtrykt, „for at fange en enkelt Jordbryder i Fragtfarten lader ligesom en Arrestordre svæve over Hovedet paa alle danske Fragtfarere“, og flere af den Art Bemærkninger, saa er dette jo ikke Andet, end hvad der med lige saa god Føie kunde siges om en Mångfoldighed af Love, som vi have vedtaget, og af hvilke vi i Fremtiden ville komme til at vedtage en Uendelighed. Er f. Ex. den Lov om Forfalskning af Levnetsmidler, der nylig har passeret denne Sal, Andet end „generende og krænkende“ for alle dem, der handle med Næringsmidler — hvis det overhovedet skal være generende og krænkende for en Borger i en Stat, at der gives Love for at forhindre hans og Andres Misbrug af deres Stilling? Hvor krænkende er endvidere ikke Loven om Tilsyn med Børns Arbejde i Fabrikker? Hvor generende er det ikke, at en af Staten udnævnt Arbejdsinspektør skal have Tilladelse til at trænge sig ind i hvilken som helst Fabrik og der anstille inspektorske Undersøgelser baade om Luften og Lokalerne, om Børnenes Alder, Skolegang, Arbejdstid o. s. v.? Hvor generende og krænkende er ikke fremfor Alt Straffeloven, og er det dog ikke en Nødvendighed i en civiliseret Stat at have en Straffelov, uden at man derfor erklærer, at alle Landets Borgere ere enten Falstnere, Tyve, Bedragerere eller Mordere? Og ligeledes forekommer det mig at være høist besynderlige Klager, der føres over, at man, for at ramme usødygtige Skibe, tillige udsætter de sødygtige for Ubegageligheder. Ja, hvad skulde der ellers kunne gøres? Hvor har man i Forveien fikre Kriterier paa, hvilke Skibe der er sødygtige, og hvilke der er usødygtige, undtagen deri, at man har anstillet Undersøgelser derom? Hvorledes kan man overhoved nogenfinde drage Grænsen mellem Ustyld og Skyld, uden derved, at der er en almindelig Afgang til at undersøge alle Forhold? Den Art Indsigelser forekomme mig derfor at være i sig selv meget uberettigede, og særlig finde de

ringe Anvendelse paa den her foreliggende Sag. Der er ikke nogensomhelst anden Vej, ad hvilken Staten kan straffe ind imod de formentlige Misbrug, der findes paa dette Omraade, end den, at der gives den Ret til at anstille Undersøgelser og derefter træffe sine Foranstaltninger mod dem, der ere eller i alt Fald synes at være især med at begaa Misbrug, der kunne føre til Tab af Mennekkeliv. Den Agitation, som har været drevet imod Lovforslaget eller, lad mig bruge et Udtryk, der ikke indeholder dette Præg af Misbilligelse, den Opposition, der har været reist mod Loven, gjaldt forøvrigt meget mindre Loven i den Stikfelse, den har nu, end i den, som den oprindelig havde, da den udgik fra Ministeriet til Landstinget. Efter min Opfattelse var denne Opposition selv paa det tidligere Stadium for stærk, for overdreven, for ensidig, men hvad enten jeg maatte have Ret heri eller ikke, saa er det sikkert, at Landstinget har taget et meget fylldigt Hensyn til alle de Besværinger og Indsigelser, som vare gjorte gjældende, og at den Lov, der nu ligger for her i Folkethinget, er af en ganske anderledes mild og spagfærdig Natur end det Lovforslag, der i sin Tid udgik fra Regjeringen. En Mångfoldighed af Bestemmelser, fortrinsovis af dem, som vare udpegede af de Sagkyndige som særlig skiftede til at hindre Folk i den frie Udøvelse af deres Næringsvei og til at øve Indgrib i den naturlige Frihed, som de gjorde Fordring paa, Størstedelen af disse Bestemmelser er netop ved Landstingets Omhu undergaaet en saadan Forandring, at ingen saadan Indsigelse længere med Føie kan træffe dem. Der er en hel Afdeling af Loven, som er gaaet fuldstændig ud, det er Alt, hvad der vedrører Reglerne for, hvorledes et Skibs Sødygtighed eller Usødygtighed skal bestemmes, og dette indeholder ikke alene i og for sig en Betryggelse, men giver den tillige for Fremtiden, idet det da vil være muligt for de paagjældende Myndigheder ganske anderledes let, end om de dertil havde behøvet Lovgivningsmagtens Samtykke, at træffe de Forandringer, som efterhaanden Erfaringen maatte vise vare blevene nødvendige for at komme til et paa eengang fuldbestgjørende og dog ikke besværende Tilsyn med Skibsfarten. En anden Hovedindsigelse, som var gjort gjældende, er den, at det var uberettiget at komme med en Lov om usødygtige Skibe, før man tillige havde en anden Lov, som man vidste var udarbejdet af den samme Kommission, nemlig om Indrettelsen af maritime Domstole til Paakjendelse af Spulstker. Ogsaa denne Mangel er bleven afhjulpet. Efterat Landstingets Udvalg derom havde henvendt sig til Ministeren, og efterat de modstaaende Anstuelser havde paa en heldig Maade forenet sig med hinanden om en Overenskomst, som synes at ramme det Væsentlige i Sagen, har Justitsministeren med en høj Grad af Hurtighed, med paa-